

[Kulturministeren]

nemlig at der ikke var flere statslige penge til museumsvirksomhed på dette tidspunkt. Ved samme lejlighed præsenterede jeg i øvrigt den model, som lovforslaget bygger på, med et fast statstilskud. Det lå i diskussionen, at hvis man skulle forsøge en sådan fremgangsmåde, så var det vigtigt, at den ikke bremsede helt for nye initiativer, at der altså ikke blev tale om en statisk orden.

Det var vigtigt, at man kunne sikre godkendelsen af nye museer. Det er også sket – fire nye museer. Det var vigtigt, at man kunne etablere en museumshøjskole. Det sker. Der var også andre ting, der var vigtige. Det lå klart for alle, vil jeg mene, ved den lejlighed, at det skulle man søge at gennemføre inden for den bestående ramme. Det er det, der er sket her.

Derfor er det selvfølgelig sådan, når vi tager udgangspunkt i en fast tilskudsordning, men samtidig skal tilgodese enkelte af de nye initiativer, at der må blive et mindre provenu til museerne. Men det er jo ikke nogen dramatisk nedgang. Der er jo ikke tale om, vil jeg sige til fru Jette Pors og andre, at der spares på feltet. På trods af, at staten har behov for at spare – det ved fru Jette Pors og hendes parti, der har siddet med i finanslovforhandlingerne – på trods af, at vi har behov for på en lang, lang række områder at finde besparelser blot for at holde balance i det statslige budget, så spares der ikke en eneste krone på museernes rammebevilling, ikke en eneste krone. Der forsøges en bedre fordeling af midlerne, som tilgodeser flere behov, flere ønsker i museumsverdenen, ønsker, som jeg i øvrigt har delt med museumsverdenen og med næsten alle ordførerne.

Når det siges her i dag, at nu ved museerne ikke, hvad de har at rette sig efter, nu bliver det alles kamp mod alle, så mener jeg, det er en helt forkert udlægning. Man ved lige bestemt, hvad man har at rette sig efter. Man får nemlig et fast statstilskud, der så i øvrigt skal forholde sig som sædvanlig til, at der også er en kommunal medfinansiering.

Hvis man havde valgt en anden model, hvis man f.eks. havde valgt museumsnævnets model, som nogle ordførere har nævnt i dag, så ville det let blive alles kamp mod alle, for så var der stadig væk kun det samme rammebeløb til rådighed for museerne, men de, der var i stand til hjemmefra, fra de kommunale myndigheder, at få en øget bevilling til deres museum, ville lu-

krere på en sådan ordning, som ville gå ud over museer, der lå i kommuner, hvor man ikke ville yde et større beløb. De sidstnævnte museer ville automatisk få en nedgang i deres bevillinger. Det ville blive alles kamp mod alle.

Jeg har meget seriøst overvejet museumsnævnets model. Når jeg har afstået fra at benytte den, var det lige bestemt, fordi det ville kunne blive – jeg bryder mig ikke så meget om udtrykket – alles kamp mod alle. Man ville komme ud for, at nogle museer kom i klemme, fordi der var andre kommuner, som havde råd til at øge deres bevillinger.

Nu har vi altså valgt denne model. Jeg mener, det er den bedste og mest retfærdige. Den tager udgangspunkt i det sidste kendte regnskab. Man kender det beløb, man vil få. Det betyder for nogle museer en nedgang. Det betyder for andre museer en forøgelse af deres statslige bevilling. Det afspejler, at man også i det lokale led er afhængig af, hvad den enkelte kommunalbestyrelse bevilger til museet. Det går åbenbart også op og ned, ganske som vi kender det fra virkelighedens verden.

Fra flere ordføreres side er der udtrykt nogen skepsis med hensyn til, hvad kommunerne i fremtiden vil bevilge til museumsvirksomhed. Det er der i øvrigt ikke nogen der kan sige noget præcist om. Men jeg mener, al erfaring viser, at kommunerne har vist museerne stor opmærksomhed. Jeg har ingen grund til at tro, at der ikke også i fremtiden vil være stor opmærksomhed over for vore museer med den betydning, de har, og jeg vil tillade mig at sige den stigende betydning, de har, også folkeligt. Som hr. Ole Bernt Henriksen sagde, har museerne fra deres oprindelse haft stor betydning for de lokale samfund. Derfor vil de fortsat have kommunernes bevågenhed.

De, der synes, at det står så elendigt til, skulle tage og rejse ud og se nogle af de nye initiativer. Det kunne være, jeg skulle tilbyde ved lejlighed en ny tur for Kulturudvalget, når vi igen får sparet sammen. Så kunne vi tage ud og se en række af de nye initiativer. På trods af vanskeligt økonomiske kår – og det er der jo, det ved vi – bygges der nye museer. Trapholt er nævnt i dag. Brandts Klædefabrik har udvalget haft lejlighed til at se. Jeg har lige været med til – men det er nu på et andet felt – at indvi en musikskole. Sådan kan man rejse landet rundt og se, at der er en række kulturelle initiativer, som be-